

Vår nye pastor : berättelse /

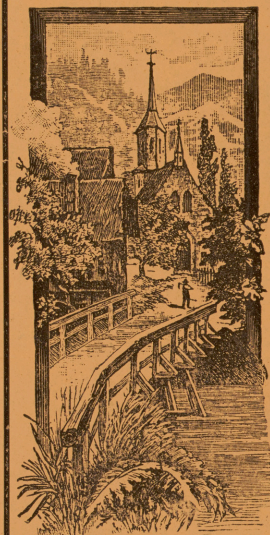
59 C Br.

Romän
(Del
(Pr)

1895

Vår nye

PASTOR

Berättelse

af

A. A. J.

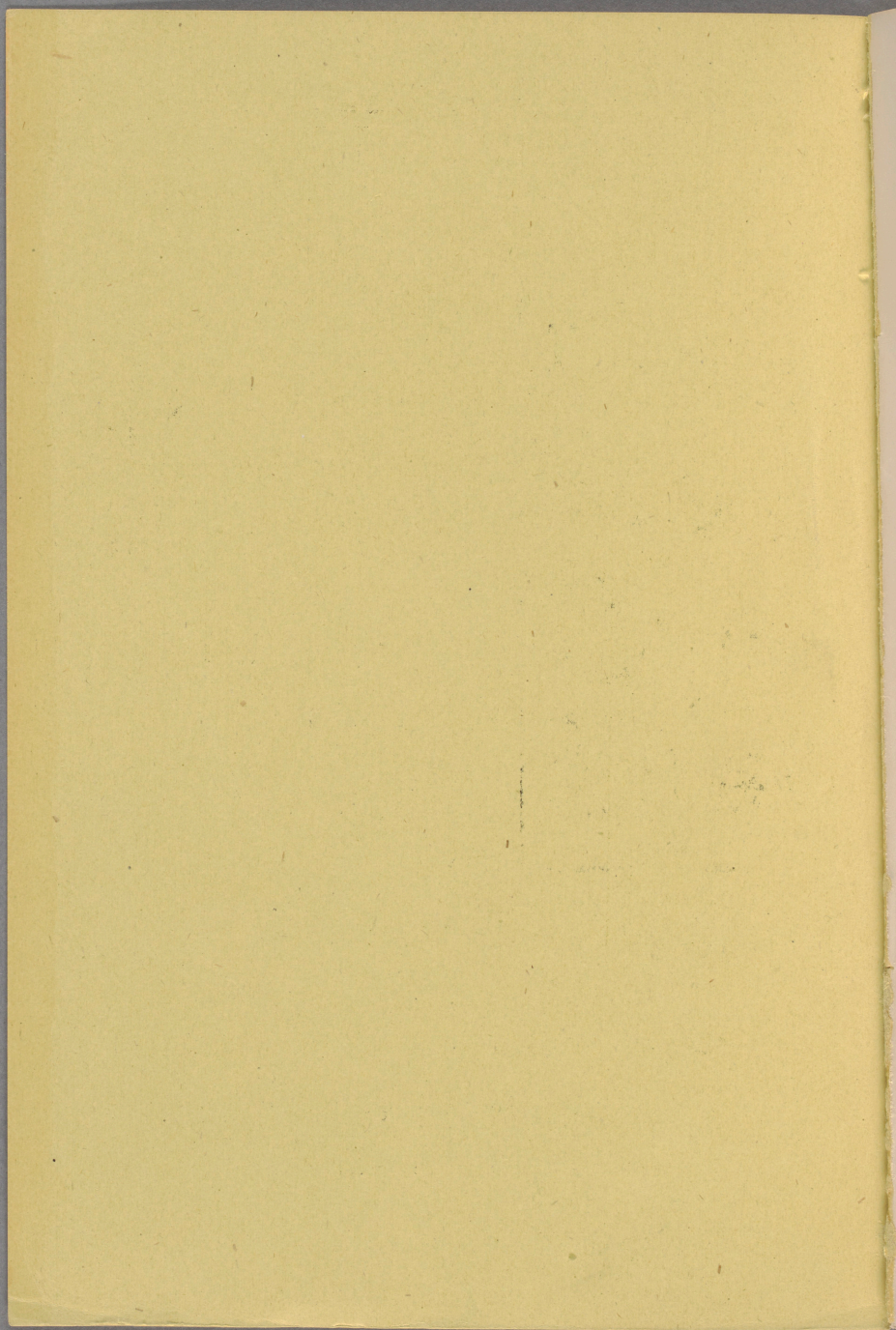

Helsingfors 1895

På Luth. Evangelisöreningens i Finland förlag.

Pris: häft. 50 penni.

96
/ 152

VÅR NYE

PASTOR

Berättelse

af

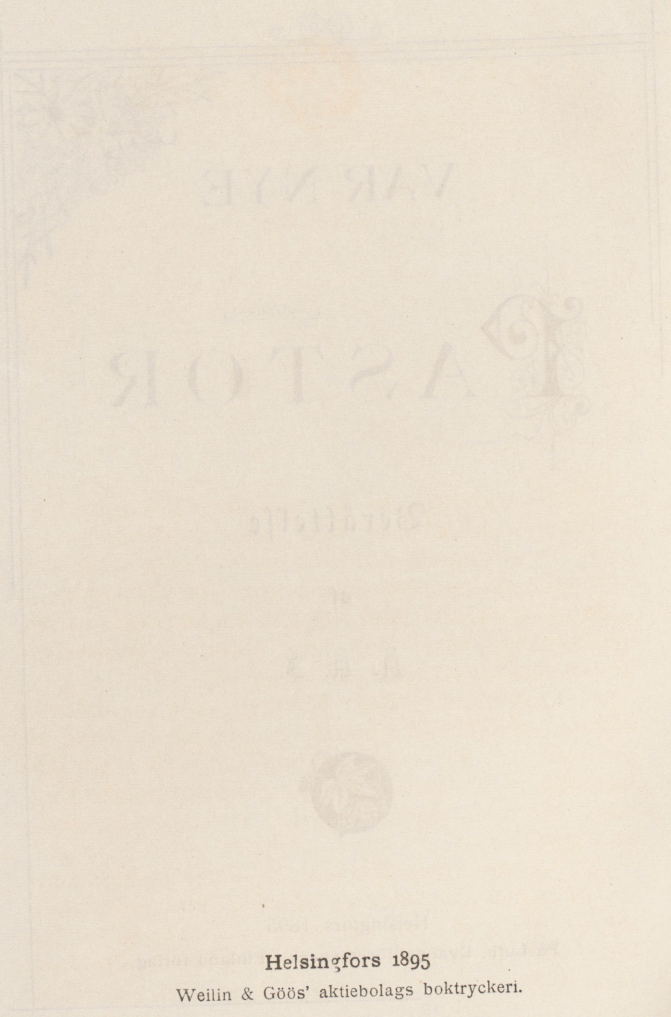
A. A. J.

Helsingfors 1895

På Luth. Evangeliföreningens i Finland förlag

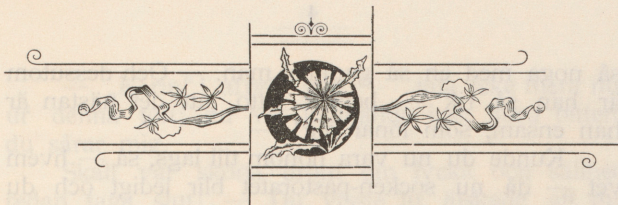

Helsingfors 1895

Weilin & Göös' aktiebolags boktryckeri.

I.

Hvarföre är du så nedstämd i dag — säg älskade?“ — Den unga pastorsfrun slog smekande armarne om sin makes hals och lutade sin blomstrande kind mot hans skuldra, i det hon tillade: „kan jag icke hjälpa dig? — Åh, det kan jag nog! Säg blott ut ditt bekymmer — är det läsförhöret, som så oroar dig?“

„Läsförhöret? Nej, älskling“, sade pastorn i det han kärleksfullt blickade på sin hustru — „nej, men du vet ju redan, att jag icke kan värja mig från ett visst obehag, hvarje gång jag måste sammanträffa med egaren af det största godset här i socknen.“

„Ah, du menar kapten Strømmer på Strömsby! — men älskade Otto — hvarföre kan du ej finna dig i det, som icke kan hjälpas? Kaptenen är ju visst litet fri i sitt sätt, samt äfven i sitt skämt öfver bibliska saker, men du borde dock icke räkna

så noga med en så gammal man. — Och dessutom är han så rik — betänk Otto, att det nästan är han ensam, som lönar dig! —

Kunde du nu vara honom till lags, så — hvem vet — då nu socken-pastoratet blir ledigt och du tagit pastoralexamen — så kanske finge du hans röster och blefve kyrkoherde i en så rik församling som denna.

Du vet ju älskade Otto sjelf huru knappt vi nu ha det, så du får för ingen del stöta dig med kapten Strømmer. — Och, Otto, tillade hon smekande, — du måste verkligen lägga band på dina ömtåliga känslor dervidlag — åtminstone tills du blir mera känd inom församlingen. —“

Hon fick icke fortsätta. Pastorn lösgjorde sig från hennes omfamning och såg på henne med en blick så full af sorg, att hon tvärtystnade.

„Dessa äro då dina tankar, Karin“, sade han med så sorgsen röst, att hon häpnade.

„Du menar, fortfor han, att jag för att vinna jordiska förmåner borde nedtysta mitt samvetes röst; för jordisk vinning svika min Herre och Mästare. — O, Karin, det var i sanning bittert för mig att höra dig uttala sådana åsigter! — Säg, älskade, är det ditt allvar? — Hyser du verkligen sådana tankar, eller vill du blott pröfva mig?“ Han tog båda hennes händer och såg forskande in i hennes ögon.

„Nog talar jag fullkomligt det jag tänker. Tro icke, älskade Otto, att detta idkeliga umbärandet af allt det jag i hemmet blifvit van vid, är så lätt för mig — och ändå hinner knappast din lilla lön till nu, huru skall det sedan gå, då alla de kläder jag fick hemifrån taga slut och —“

— „Karin“! afbröt han — „tala icke mera nu ur denna ton; du vet kanhända icke huru bittert du sårar mig.

Skall vår sköna dröm om lycka och sällhet redan taga slut! — Du visste ju, älskade, att du gifte dig med en på jordiska egodelar fattig man, och du lofvade ju då att vara nöjd med det hem och den utkomst jag hade att bjuda dig — vill du icke nu vara det? — Detta år har för mig varit så outsägligt lyckligt. Jag har alls icke märkt några umbäranden i vårt hem. Med Guds hjälp skall det äfven gå framdeles, utan att jag för jordisk vinning behöfver dagtinga med mitt samvete — det jag hvarken vill eller kan göra.

Och nu, min egen älskade hustru, öfverväg noga, om du kunde vara lycklig med en man, som skulle handla så ovärdigt en kristen och dertill en lärare. —

Nej, må man taga denna plats ifrån mig — Herren gifver mig nog en annan — om ock med ringare inkomster, ifall Han finner det nödigt att pröfva oss. Är Kristus vår herde, skall oss intet fattas! „Han föder mig på en grön äng och förer mig till friskt vatten.“

Så, älskade Karin, sjöng konung David, och alla, som vilja vara Kristi lärjungar, få tröst af denna och andra sådana härliga sånger. —

Men nu, vännen, är ju tiden inne för mig att resa! Hästen tyckes redan stå vid trappan och jag får skynda mig. — Troligen kommer jag sent hem; vänta derföre icke på mig, utan gå till sängs i vanlig tid bara. Sammanträdet på Strömsby tager tid, förmodar jag — och — ja, jag vill lofva dig, att vara så undfallande, som det är möjligt, mot herr kaptenen, emedan han är en gammal man,

blott han icke angriper religionen, ty den lära jag är kallad att förkunna för andra, låter jag icke dragas ned, eller förlöjligas af någon — hvarken hög eller låg, rik eller fattig, gammal eller ung. Kan jag ej nedtysta skämtaren, så kan och bör jag likväl säga ut det, som är min kallelse att säga. Och nu farväl, min lilla vän! Haf nu icke ledsamt här i ensamheten, min lilla raska hustru, utan styr och ställ om hus och hem och alla dina fyrbenta vänner derute. Gamla Greta har väl ett och annat hushållsrön, som behöfver pröfvas på också. — Tiden blir dig således icke för lång. — Och sedan — när du sätter dig till ro i din lugna vrå — vill du då icke läsa den 23 psalmen? Gör det, älskade Karin!“ Han slöt henne ömt intill sig, kysste henne och gick. —

Tyst följde Karin honom till släden och stod så en stund och såg efter den till dagens mödor bortilande mannen. —

Hon var icke nöjd med sig sjelf, ej heller med Otto. — „Mamma hade ändå rätt“, sade hon till sig sjelf, då hon hade satt sig till ro i den lilla soffan i arbetsrummet. — „Hustrun till en ung fattig prest får ändå försaka förfärligt mycket. Om Otto helst icke vore så petig och samvetsgrann. Om han helst litet ville ställa sig efter den rike Strömmen. — Nej, nu kommer jag åter in på de farliga tankarna!“ — Hon tog en bibel från sin mans skrifbord. „Jag skall läsa det, som Otto bad mig om — den käre, älskade Otto — om han bara icke vore så fasligt nogräknad, det var pappa aldrig. Nog tålte pappa litet skämt och han var ändå en så gammal prest.“

Hon slog upp den 23 psalmen och började läsa.

Emellertid satt pastor Lund, medan han ilade framåt, försjunken i djupa tankar. Att dessa tankar voro af smärtsam beskaffenhet, utvisade det sorgsna uttryck, som hvilade öfver hans vackra, något veka anletsdrag. Ja, en smärtsam sträng hade blifvit vidrörd och dallrade ännu i hans hjerta. — Hans hustru, som han så innerligt älskade, hade i dag uttalat ord, som kommo honom att rysa af förfäran. — Hon hade i tysthet redan funnit sig ha gjort en uppoffring, då hon, den behållna prostedottern, gifte sig med den fattige pastorsadjunkten. O, det var smärtsamt? Men det var ändå icke det värsta. — Nej — det som mest smärtade honom var, att hon icke delade hans tro — hans förtröstan, eller med andra ord, att hon icke var en sant troende kristen. — Aldrig förut hade hon så uppriktigt uttalat sina åsichter i ämnet. Han hade, under det år de varit gifta, ofta talat med henne om de himmelska tingerna och hon hade stilla lyssnat till honom, som han trott, med deltagande liktänksamhet — och nu — blir han först varse sin villfarelse.

Emma, du hade törhända ändå rätt! suckade han — och hans tankar ilade till barndoms och ynglingatiden, till hans kära, trofasta syster, som för honom varit i faders och moders ställe. — Då Otto var tio år gammal dogo hans fader och moder inom en kort tid och hans adertonåriga syster Emma blef då hans allt. — Emma var af naturen en kraftig och långt öfver sina år förståndig flicka; och hvad som var ännu mera — hon hade redan tidigt lärt sig att tro och anamma Jesus såsom sin frälsare. Den döende fadern hade derföre lugnt anförtrott den lille brodern i Emmas vård och hon

hade lofvat fadern att uppfostra gossen efter den förmåga Herren ville gifva henne.

Samvetsgrant hade Emma hållit sitt löfte. Underkastande sig många tusende försakelser och ansträngningar, lät hon brodern studera. De fingo stort intet i arf efter föräldrarne, och allt det Emma genom sitt arbete förvärfvade, gick derföre åt under Ottos studietid. Och visst är, att mången, mången försakelse fingo broder och syster underkasta sig — ja ofta af det nödvändigaste.

Men när sedan studietiden ändtligen tog slut och den unge, käre brodern blef prestvigd, hvem var då glad om icke syster Emma! Öfver sig lycklig slöt hon den älskade brodern i sin famn och önskade honom under tårar allt godt och främst Guds välsignelse. —

Och när sedan Otto blef kallad till biträde åt Karins far, den gamle prosten, och de båda syskonen måste skiljas — då tryckte Emma sin „älskade lilla broder“, som hon ofta skämtsamt kallade honom, varmt till sitt hjerta och bad, att han allt fortfarande, under alla lifvets skiften, skulle ansé henne som en trofast moder, till hvilken han kunde komma med allt — såväl sorg som glädje. „Var trofast intill ändan, så skall Herren gifva dig lifvets krona“, voro hennes sista afskedsord. —

När Otto efter några månaders vistelse på prestgården underrättade Emma om sin snart förestående förlofning med Karin, då sved det visst i den ensamma systemns hjerta, men hon betvang, med Guds bistånd och efter många ifriga böner till Honom, som stillar hjertan, sin smärta öfver sina svikna förhoppningar, om att ännu en tid få vara broderns allt i alla och tänkte endast på Ottos bästa.

„Är du ännu icke för ung och oerfaren käre broder“, skref hon till honom, „och dertill ännu så medellös! — Skall det hem, du kan bjuda din älskade Karin, vara sådant att hon icke i en framtid kommer att anställa smärtsamma jämförelser emellan sitt barndomshem och det du skänkt henne. — Men framför allt: är hon en troende flicka? Är du icke säker om detta sista, käre Otto, så förhasta dig icke. — I ären ju båda unga, I kunnen vänta och se, om det är Guds vilja, att I blifven förenade“.

Men de väntade icke. Predikantstjensten vid Strömsby bruk blef Otto erbjuden; och Karin, som icke ville höra talas om uppskof, föreslog, att brölloppet skulle firas så fort som möjligt, på det Otto icke skulle behöfva vara ensam i det nya hemmet.

När syster Emma sedan efter brölloppet tog afsked af det unga paret, såg hon, den modiga, starka Emma, mycket bedröfvad ut och hviskade tyst till brodern: „Herren bevare din själ, älskade broder!“ —

På allt detta tänkte Otto nu och ännu engång suckade han: „kära syster, du hade kanske ändå rätt!“

Den skarpsynte systemen såg kanhända, hvad han i sin stora kärlek icke sett, att Karins natur var ytlig och att han skulle hafva att kämpa emot otro — icke blott hos främlingar — utan hos henne, hans käraste, som just borde vara hans hjälp, hans tröst — ja, hans styrka under svaghet och strid. —

Nu var han redan framme vid målet för sin färd. Med ett ryck försökte han lösgöra sig från alla de påträngande tankarne och lämnande häst och åkdon i en framskyndande drängs vård begaf han sig in för att påbegynna sitt värf.

II.

Vi förflytta oss nu till en af de mest bristfälliga människoboningar man kan tänka sig. Torpar Olsons koja låg i skogsbrynet ett godt stycke från byn. Omgifvet af en den täckaste björkskog, hade det lilla torpet kunnat vara rätt inbjudande, om icke det lilla boningshuset varit så i grund förfallet.

Inne i stugan satt en några och fyratio års qvinna och trampade ifrigt på sin spinnrock. En munter brasa flammade i den sotiga spiseln och upplyste det torftiga, om nöd vittnande rummet.

Surr, surr, surr! Det oljade spinnrockshjulets surrande och granvedens sprakande atbröt tystnaden i rummet.

Jag undrar just hvar Majsa dröjer, mumlade spinnerskan, i det hon sköt rocken i en vrå och afskakade sitt förkläde framför spiseln.

Eldskenet belyste ett magert, mörklagdt ansikte, hvars hela uttryck vittnade om missnöje, otålighet och umbäranden.

Dörren öppnas långsamt och in träder en ung, rödblommig flicka.

„God kväll, mor!“ helsade hon. — „Är det nu ändteligen du, Majsa“? fick hon till var, „int' har väl läsförhöret räckt så här länge — du har väl suttit i byn igen och sqvallrat med de andra flickorna, det var väl bättre det, än att komma hem och hjälpa mor sin att karda“. —

„Nej mor! Storgårds värdinnan bad mig stanna kvar och hjälpa dem med diskarne. De hade så mycket främmande till middagen — och se här hvad jag fick för besväret!“ Hon lade ett knyte

på bordet — knöt upp duken och för moderns mulna blickar visade sig flere sköna varmbröd, ett stycke fläsk och en ostbit, samt dertill ännu några tortor, allt lemningar efter det stora läsförhörskalaset.

Mor Olsons mulna anlete klarnade upp. „Nå hjertandes, nu kan ju vi också hålla kalas!“ utropade hon.

„Ja mor, men se här är ändå det bästa“, svarade Majsa och framtog en liten bok. Se den här fick jag af den nya pastorn. Det var skada, mor, att ni int' var der! Aldrig har jag hört någon tala såsom han! Och så innerligen god han ser ut sen! Ack mor, att ni icke tog min bruna kjol, som jag ville att ni skulle taga, och kom dit med mig.“ —

„För att hela läslaget sku se, att jag vardt blifven så usel, att jag inte ens hade en egen kjol på mig — nej! Men si så går det, när man har en sådan suput till man, som jag har.“ —

„Mor, ni ska nu inte förifra er — det kan ju bli bättre ännu; vi ska försöka att få far att stanna hemma om aftnarne och om söndagarna. Pastorn sa, att det nog skulle bli bättre och kristligare lif här i socknen, om vi bara alla skulle vända oss till Gud och be om hjälp i vår nöd. Och så sa han, att hustrurna och äfven barnen i hvarje hem ha ett dyrt ansvar för männens lastbara lif. — Och vet ni mor, nog märkte jag, att han hade rätt, för icke ha vi här åtminstone gjort något, för att få far att bli bättre.“

Men tyst mor! Far hörs komma och han trallar, som han alltid gör, när han är full.“

Majsa började skära skifvor af fläskstycket, satte en gammal stekpanna på elden och lät fläsket

brynas. Olson hade emellertid raglat in i stugan och började genast: „Se så mor, kom nu int' igen med hugg och slag öfver mej, för jag är nog karl att få ett qvinfolk ifrån mig.“ Och hustrun svarade ungefär i samma ton och med samma ordalag.

Majsa gjorde miner åt modern och drog henne oförmärkt i armen, för att få henne att upphöra med grälet, men allt var förgäfves — den ilska kvinnan stod ej att hejda.

Majsa ställde två vedklabbar på bordet och på dem stekpannan med det brunstekta fläsket — skar tjocka skifvor af en bulle och satte dem bredvid pannan.

„Far!“ sade hon saktmodigt, „vill ni int' komma och äta nu?“

Olson närmade sig bordet och började med god aptit förtära fläsket och doppade de mjuka brödskifvorna i den välsmakande såsen.

„Mor Anna Stina, nog är du en rar gumma ibland ändå“, sade han.

„Hvarifrån har du nu den här fattiga tiden skaffat fläsk, och sånt här riktigt kalasbröd?“ Det var som om den ovanligt rara maten kommit ruset att litet bortdunsta. —

„Fråga Majsa“ — snäste hustrun. „Fast int' är du värd att få med af den här rara maten —“. Nu var stackars Majsas tålmod slut — alla goda föresatser som bortblåsta; med gnistrande ögon rusade hon fram till modern, tog denna i armen och ruskade om henne, i det hon sade: „kan ni då inte för en enda gång tiga“!

„Flicka, ska du flyga på mor din“? ropade Olson och hans knutna hand föll hårdt på stackars Majsas hufvud. —

„Oj, Herre Jesus!“ Det gick som ett nödrop öfver Majsas skälfvande läppar. Hon skyndade ut ur stugan. — „Oj, Herre, Herre!“ — suckade hon ångestfullt. Icke var det öfver slaget hon så klagade, nej, det hade ej varit hårdare, än hundrade sådana slag, dem hon från barndomen blifvit van vid. Majsas klagan hade en annan grund; hon klagade öfver sin egen onda, lidelsefulla natur — öfver att hon icke kunnat behärska sig. Hon satte sig på den sneda trappan, svepte den slitna kjolen öfver hufvudet och gömde det glödande ansigtet i de blåfrusna händerna och gret, gret ångerns, försviflans och sjelfförebårelsens tårar. Hon hade, berörd af Guds ande, genom pastorns förmaningar, kommit hem med så goda föresatser. — Hon hade, det arma, i andeliga ting så oerfarna barnet, tänkt, att det vore gjordt, blott hon sjelf försökte att bli annorlunda — och hon hade alldeles glömt, att pastorn äfven sagt, att vi af oss sjelfva förmå intet af det som godt är, men att vi få ständigt komma till Herren med bön om hjälp — och att Herren sagt: „Ett förbråkadt rö skall jag ej sönderbryta.“ — Just nu, nu först, kände sig Majsa som ett förbråkadt rö — i stort behof af Guds hjälp. Hon sammanknäppte krampaktigt sina händer och framhvisade under snyftningar: „O Guds Lam, som borttager verldens synder, förbarma dig öfver mig — förbarma dig öfver oss.“ — Och nu, alldeles som om någon sagt henne det, kom hon ihåg en vers, som pastorn låtit henne läsa ur en bok och hvilken hon läst så, att hon kunde den utantill. Och hon upprepade den nu:

„Var trygg, ty Jesus ser din nöd,
 Han skingrar sorgens mörka dimma.
 Han ser till dig, som Han till Petrus såg
 I farans stund, i frestelsernas timma,
 I stormen näpser Han hvar skyhög våg.“

Var trygg, ty Jesus ser din nöd“ upprepade hon gång på gång och kände sig slutligen så underbart lugn. — Hon steg upp och smög sig sakta in i stugan, der allt redan var tyst och stilla. Elden på spiseln hade slocknat och far och mor tycktes sofva. Hon tillredde sin bädd på bänken invid dörren och sedan hon lagt sig blickade hon länge upp till den klara, stjernbeströdda vinterhimmelen. I minnet genomgick hon allt det pastorn sagt — hon mindes ännu hans djupa, vackra stämma då han sade: „Om dina synder vore blodröda, så skola de varda snöhvita.“ Så lyda Herrens ord; sade pastorn. Herren Jesus säger till alla, öfver sina synder oroliga och betungade själar: „Kommen till mig och I skolen finna ro.“ Och nu hade den stackars enfaldiga Majsa gått till Jesus med sin betungade, oroliga själ och Han hade aflyftat bördan, skingrat oron och ingjutit sin frid i det fattiga barnets själ. — Och med orden: „så skola de varda snöhvita“ — insomnade Majsa lugnt. Och himmelens stjernor strålade in genom fönstren till den usla kojan derborta i den djupa skogen och fridens engel sträckte sin palm öfver det fattiga barnets läger. — Hon sof så lugnt och djupt, som om hon redan slumrat in i Jesu famn. —

III.

Upplyst af en mängd ljus och dyrbara lampor företedde salongen på Strömsby en praktfull anblick.

Den stora kronans kristaller återkastade sin reflex ifrån de höga speglarna. Dyrbara taflor betäckte väggarna och stafflien, som voro anbragta här och der. — Konsoler med marmorbyster, omgifna af tropiska växter, gjorde ett storartadt intryck, tillsammans med de dyrbara möblerna och de öfver alla fönster och dörrar anbragta rika draperierna. Allt vittnade om rikedom och utvecklad smak. —

Man hade nyss slutat en kostlig supé, der utsökta rätter serverats, och ifrån matsalen åter inträd i salongen, der de få gästerna togo plats, hvar de behagade. Gästerna voro sex af ortens rikaste egendoms herrar samt pastor Lund. Värden sjelf, kapten Strømmer, var den åttonde i sällskapet.

Pastorn hade blifvit bjuden till Strömsby, för att dryfta frågan, huruvida den af honom föreslagna söndagsskolan för godsens underhåfvande vore verkligen af nöden och till någon nytta. Frågan var nu afgjord, man hade bifallit till pastorns önskan, blott han ej skulle göra deras arbetsfolk till „fantastiska läsare, ty då blefve de bara odugliga arbetare“ — hade man sagt. — „Ja, käre pastor, ni är ännu så ung och har följaktligen icke hunnit lära Eder den förträffliga medelvägen“, sade kapten Strømmer till pastorn, då denne tog afsked tidigare än de öfriga herrarne. Er företrädare — skada att han blef så der afsigkommen — han skydde icke ett glas i muntert lag och bondskallarne fyllde han ej heller med onyttigt svärmeri. — Jag skulle önska att han blefve arbetsduglig igen — ja, det skulle jag.“ —

„Äfven jag önskar, att min företrädare — om så är Guds vilja — måtte återvinna helsan. Åtminstone vore det lyckligt för honom sjelf och hans

familj, men“ — och härvid gick som en förvandling öfver den unge pastorns drag och hans allvarliga stämman kom äfven de andra herrarne att lyssna till honom, — „sålänge det är Guds vilja, att jag som lärare vistas inom denna församling, skall jag försöka att oförtrutet — och i kraft af den förmåga mig varder gifven — verka Hans verk, som mig sändt. Jag kan och får icke underlåta, att visa fattiga syndare till Jesus — till Honom, som blödde och dog för deras — för allas våra synder. Och skulle så lyckligt vara, att någon enda arm syndare med bäfvan skulle fråga mig: „Hvad skall jag göra för att få mina synder förlåtna?“ — då skall jag med glädje svara: *tro på Herren Jesus* — Han har frälsning för alla — utan afseende om de äro höga eller låga — innevånare i ett palats eller den uslaste koja. — Det vore härligt att vara ett om ock än så obetydligt redskap i Herrans hand till själars frälsning.“

Pastorn tystnade. Han hade talat med ett så djupt allvar, att de närvarande herrarne kände sig ovanligt beklämda, ja till och med litet rörda. Sjelfva kaptenen hittade icke på något lämpligt svar. Pastorn bugade sig och gick.

„Hm“, utbrast slutligen kronofogden, „en riktig läsareprest!“ —

„Han bör då icke bli gammal här“, mumlade kaptenen.

„Jag klandrar honom icke“, inföll patronen från „Löfsta“, „mig tyckes — som om han vore en sann andans man och värd hvarje rättänkande människas aktning.“

„Beror det en smula på mig“, utfor kaptenen med hetta, „så blir han i alla fall icke länge här!“

En viss förstämning hade kommit öfver sällskapet och därför åtskildes man i afton tidigare än eljes brukat vara fallet. —

Då Ebba, kapten Strömmers enda och kära dotter — kaptenen var enkling, — inträdde till fadern för att säga godnatt, fann hon denne sysselsatt med att studera bibeln.

„Godnatt, älskade fader“, sade hon därför blott och kysste honom på pannan. Fadern nickade tyst och hon lemnade honom åter ensam.

Ebba var mycket förvånad och glad öfver att finna fadern så sysselsatt, ty blott en gång förut hade hon sett honom läsa bibeln — och det var då hennes moder dött. Ofta, ja, ständigt sörjde den älskliga, troende flickan öfver faderns förakt och likgiltighet för Guds ord; öfver hans ofta hänsynslösa skämt med det, som för hennes hjerta var så dyrbart.

„Skulle det nu vara så lyckligt, att den nye pastorn kunnat inverka på pappa“, sade hon till sig sjelf, „så att han får längtan efter någonting högre än detta jordiska. — O, så lyckliga vi då skulle blifva!“

Och efter en brinnande bön till Gud, att han skulle öppna hennes faders ögon, insomnade hon lugnt.

Men Ebba hade bedragit sig. Det var icke någon allvarlig längtan, som drifvit kapten Strömmers att ännu engång öppna sin faders gamla bibel. Nej, långt derifrån! —

Han ville blott taga reda på alla, som han uttryckte sig, „ologiska och oförnuftiga historier i bibeln“, för att med dem en gång grundligt beslä den fanatiska läsarepresten och bevisa honom, att

han gått för långt i en del af sina påståenden. —

Otåligt sköt han slutligen bibeln ifrån sig. „För tillfället“ hade han ej funnit på något, som riktigt passade.

Han gick till hvila och ännu sedan han lagt sig, mumlade han: „En sådan ton han tager sig och sådana blickar han gifver mig, en gammal, erfaren man, om jag litet behagar skämta öfver de der gamla legenderna. — Nej, det blefve för svårt att i längden fördraga!

Med presten i församlingen är man ju ofta tvungen att sammanträffa och derföre blir det nog bäst, att så fort som möjligt skaffa hit en annan.“

IV.

I sakta lunk körde Otto hemåt. Det hade varit en arbetsdryg dag, så att han kände sig trött både till kropp och själ. Med verklig leda gingo hans tankar åter till aftonens vistelse på Strömsby. Hvilket frosseri med alla de dyrbara rätterna och de fina vinerna! Men framförallt — hvilken vämjelig konversation hade han icke varit tvungen att åhöra! Och hvilka hånande ögonkast hade man ej gifvit honom hvarje gång han försökt leda samtalet in på något allvarligare ämne. Hans för religionen hängifna själ hade varit lagd som på en sträckbänk. Och ännu dertill — han visste det så väl — hade han förtörnat ortens mäktigaste, rikaste män.

Han hade ändå hoppats att vinna deras intresse för förbättrandet af ortens slöa, fattiga befolkning. Han hade tänkt, att de tillsammans skulle

försöka att väcka folket ur den försöfnings, i hvilken det syntes vara försjunket — och nu — hvad hade han nu att hoppas! — Ensam, utan medel och främmande som han ännu var på orten, blefve det honom — äfven med de största ansträngningar — bra svårt. — — Hade han kanhända ändå icke bort visa sitt ogillande så öppet? Borde han icke ha varit försiktigare? — Dock nej, tusen gånger nej!

Det riket han kämpade för skulle icke byggas på en falsk grund, och den Herre, under hvars banér han kämpade, skulle nog gifva honom medel, blott han blef trofast beständande in till ändan.

Om ändå Karin delat hans tro! — Men nu — en djup suck steg ur hans bröst, då hans tankar fingo denna riktning. Huru lätt skulle det icke varit, att verka i Herrens tjänst, om hans hustru hade fullt förstått och delat hans arbete, hans tro, hans åsikter.

Och skulle han — en hemlig bäfvan öfverföll honom — skulle han alltid hafva styrka nog, att genomdrifva sina åsikter gent emot henne, som han så högt älskade. —

Och om Herren gaf honom denna kraft — hurudant skulle då deras samlif hädanefter gestalta sig? Skulle de gå såsom främlingar bredvid hvarandras sida, ömsesidigt tyst ogillande hvarandras göranden och låtanden. — O, det vore förfärligt!

Han försökte att förjaga dessa tankar. — Tröstrikare var då att tänka på arbetet bland det fattiga folket. — En ljusning öfverfor hans anlete, då hans tankar föllo uppå, huru andaktsfullt en del hade lyssnat på honom. Särskildt kom han ihåg den unga torpflickan — Majsa — huru glad hon hade blifvit, då han skänkte henne den lilla boken. Kanske

hade någon bland hans åhörare hört till dem, som Herren betecknar med „de betungade“. Ja, då ville han för dem vittna om „Guds Lam, som borttager världens synder“.

Ju mera hans tankar kommo på detta område, desto frimodigare kände han sig. — Svagheten gaf vika och han tyckte sig med hänförelse kunna, likt den unge Samuel, säga: „tala Herre, din tjänare hörer!“ —

Då han helt tyst smög sig in genom matsalen, för att ej väcka Karin, som han antog sofva, emedan det redan var midnatt, kom hans syster Emma emot honom i salsdörren. „Emma!“ utropade han, „är du här?“ De omfamnade hvarandra. Ingen, ingen hade varit honom så välkommen i denna stund, som hans kära syster — hans mest trofasta vän på jorden.

„Nu stadnar du hos oss för alltid, syster!“

„Nej, Otto; faster Elisabeth är sjuk och behöfver mig — jag ämnar mig derföre nu till henne för att, om Gud så vill, dröja hos henne så länge hon lefver. Men, som det nu passade så väl i vägen, vek jag in till Eder för att helsa på till några dagar. Karin gick på min enträgna begäran till sängs för en stund sedan — hon såg så trött ut, stackars liten; så att nu får jag återigen en gång riktigt rå om dig en stund, käre broder. Men du är kanske trött? Och i morgon är ju äfven en dag.“

„All trötthet försvann, då jag fick se dig kära, raraste syster! Kom nu in i mitt rum och prata en stund.“

Och nu förflöt en stund under förtroliga meddelanden. — Allt skulle Emma ha del af; blott det,

som angick Karins och hans olika åsigter, förtog han.

Den klarsynta systemen märkte det oakadt, att det var något stort bekymmer, som brodern icke meddelat henne och som låg tungt öfver honom.

När de slutligen skulle skiljas, för att gå till hvila, lade Emma, som hon brukat, då Otto var en liten gosse, sina händer på broderns axlar — såg honom kärleksfullt i ögonen och sade: „Var trofast intill ändan, Otto, ty de, som med tårar så, skola med fröjd uppskåra, de gå åstad och gråta och bära ut ädel säd och komma igen med glädje och bära sina kärftar.“

Då Emma kom upp i det lilla vindsrummet, der hon skulle bo, ställde hon sig vid fönstret och blickade ut öfver den mörka skogen, der nattskuggorna härskade. Hon tänkte på den käre brodern — hvad kunde det vara, som tryckte honom och som han icke ville säga åt henne? — Dock, det fans ju en mäktig Hjelpare — och hennes blickar gingo uppåt till den stjernbestrodda himmelen och hon bad:

„Säg det åter, allt detsamma,
Som du förr de dina sagt,
Om din villighet att hjälpa,
Om din trohet och din makt.
Säg det i den klara dagen
När din sol på fästet ler,
Men, o Herre, säg det äfven,
När din sol i moln går ner.“

V.

Några dagar senare satt Otto flitigt sysselsatt vid sitt skrifbord, då hans uppmärksamhet upptogs

af ett samtal emellan Karin och Emma, hvilka sutto i rummet bredvid.

„Skall du då nödvändigt resa i morgon, Emma?“ hördes Karin fråga.

„Ja, Karin“, svarade Emma, „jag har nu fått träffa Eder och sett Edert hem och måste skynda till faster, som säkert redan med otålighet väntar mig.“

„Är faster rik, Emma?“ frågade Karin efter en stunds tystnad.

„Det vet jag ej“, svarade Emma kort. „Ja, ser du Emma“, fortfor Karin, „om faster nu dör och vore rik, så få du och Otto ärfva henne — och då skall jag be Otto köpa nya möbel till vårt förmak. De vi nu hafva der, äro så ytterst simpla, att jag skäms hvarje gång vi få främmande.“

Ottos blick mörknade — huru kunde Karin vara så hänsynslös! Han hade ju så många gånger berättat henne, huru Emma under tusende försakelser sparat i hop den summa, som behöfdes, för att förskaffa dessa möbel, då han, Otto, stod i beråd att gifta sig.

„Karin, Karin!“ svarade Emma lugnt, „bed Gud bevara dig från högmod och fäfänga. — Huru står det riktigt till med dig, lilla syster?“ tillade hon kärleksfullt.

„Ja, det är så lätt för dig att säga“, inföll Karin häftigt. „Jag känner det så bittert, att ha allting sämre, än andra hafva det — och jag kan alls icke vara riktigt glad, då någon besöker oss, ty jag skäms så förfärligt öfver all denna tarflighet. — Fröken Strömmer har flera gånger sagt, att hon skulle besöka oss, men jag önskar det knappast, ty — —“ Hon fick icke fortsätta, ty Otto hade inträdt helt plötsligt.

„Karin!“ afbröt han henne lugnt, ehuru blekheten i hans fina ansigte utvisade, att hans inre var i uppror, „du bör icke glömma, hvilka beräkningar du än gör, att faster Elisabeth är Emmas — icke min faster. — Vår mor var ju, som du hört, två gånger gift — ingen del i arvet, som möjligen blir efter faster, tillfaller således mig. Och dessutom, Karin, huru kan du vara så hänsynlös?“

„Käre broder!“ lugnade honom Emma, „låt oss nu icke mera tala om detta“; och hon drog Karin intill sig, strök vänligt hennes hår och hviskade sakta: „Gifve Gud, att det skulle blifva ljus i ditt sinne, älskade, och att trons, kärlekens och hoppets morgonsol måtte tändas i din själ!“

Karins kinder glödde och hon hade ännu ett bittert svar på läpparne, då Greta kom in och anmälde, att Strömmerska ekipaget stod för trappan och att fröken Ebba frågat, om herrskapet hade tid att taga emot henne.

Innan Greta hunnit ut, inträdde Ebba enkel och vänlig som vanligt.

Nu blef Karins sjelfbeherskning satt på ett hårdt prof. — Medan Otto, lugn som vanligt, skyndade emot den kära gästen, lugnade sig äfven Karin — helsade Ebba välkommen och bad henne taga plats i den lilla soffan — sedan hon presenterat sin svägerska.

„O, så innerligt hemtrefligt herrskapet har det!“ började Ebba gladt och otvunget och förjagade så den förstämning, som låg öfver den lilla familjen.

Och då Greta bjöd omkring det doftande kaffet och fru Karin var i tillfälle att visa all sin ståt — ifrån den blanka nysilverservisen till de fina, vackra kopparne och de många goda småbröden,

hvilka Ebba bad Karin äfven lära henne att baka — då försvann det sista molnet från Karins panna och hon kunde glad och otvunget deltaga i samtalet. — Slutligen då Ebba hade varit der ett par timmar och var i beråd att taga afsked, sade hon: „Jag har redan länge ämnat besöka herrskapet och ständigt blifvit på något sätt förhindrad, men i dag hade jag bref ifrån en min vänninna, friherrinnan Löve, och hon beder mig ovilkorligen besöka herrskapet under frökens Lunds vistelse här och framföra till fröken hennes hjertligaste helsningar och tacksägelser för de angenäma timmar hon åtnjutit i frökens sällskap.“ Emma tackade glad, öfverraskad af Ebbas behagliga, anspråkslösa väsen.

„Ännu ett annat ärende förde mig hit“ — hon vände sig till pastorn. — „Jag har hört, att söndagsskolan öppnas nu förstkommande söndag — och ämnade fråga, om jag icke kunde då vara pastorn behjelpig på något sätt. — Jag har ett orgelharmonium, som jag ämnade erbjuda för att leda sången med — och så kanske jag kunde deltaga med sångundervisningen. — Ack säg icke nej, herr pastor — det vore så kärt för mig att äfven få ett litet arbete i Guds vingård! — Eller har kanske pastorskan redan åtagit sig alltsamman?“

Karin rodnade djupt och slog ned ögonen. Otto hade ju bedt henne hjälpa sig, men hon hade svarat, att hon icke ville inandas den qvafva luften i den lilla stugan, ej heller förstod hon sig riktigt på att umgås med bondfolk. —

Otto fattade med värme Ebbas händer och tackade henne innerligt för den erbjudna hjälpen.

„Arbete få vi nog, bästa fröken“, sade Otto, „men vi få icke förtröttnas, om det ock ser mörkt

och hopplöst ut i början.“ — Sedan man ännu kommit öfverens om ett och hvarje, tog Ebba afsked och följdes till slädan af Otto, till hvilken hon ännu en gång sade: „Jag är så glad öfver att jag icke fick afslag på min bön!“ —

„O, hvad hon var älsklig!“ sade Karin till Emma, då de voro ensamma.

Emma smålog vänligt. — Huru gerna hade hon ej dragit den unga svägerskan intill sig och hviskat till henne: „så älsklig kunde också du bli, lilla syster, om du blott ville gifva ditt hjerta åt Herren och låta Honom styra och råda dig.“ —

„I fröken Strömmer får Karin visst ett godt sällskap“, sade Emma då Otto inträdde. —

Karin svarade intet, men Otto slog armen om sin unga hustru, drog henne intill sig, kysste henne på pannan och hviskade ömt: „allt skall ännu bli bra, min egen, egen Karin.“ —

VI.

Fem år äro förgångna. Det är midsommarafton. Vid byns utkant, just der skogen vidtager, ligger ett litet nybygge, som tager sig så innerligen nätt ut. Det är torpar Olsons nya stuga. Förstugukvisten är beprydd med unga björkar och blommande häggqvistar, och inne i stugan går Majsa med ett soligt uttryck i anletet och lägger sista hand vid aftonmåltiden. Hon har på det bländhvita bordet framlagt bröd, alldeles nyss gräddadt, smör och ost, och inträder sedan i den lilla kammaren bakom stugan. Fin och putsad är den. För det lilla fönstret hänga till och med hvita gardiner och på det

med en enkel duk betäckta bordet vid fönstret står en mugg fylld med hvita och gredelina syrener, hvilka sprida en angenäm doft i det lilla rummet.

Öfver byrån — Majsas egen byrå — hänger en spegel, omgifven af vackra blomsterkort, som Majsas fått af en och annan.

Majsas ögon öfverfara en stund all denna härlighet — så knäpper hon ihop sina händer och öfversvallande lycklig utbrister hon:

„Hur skall jag vedergälla
All godhet Gud mig gör!
Jag kan ej rättsligt ställa
Min vandel, som sig bör!“

„Gud vare lofvad! måste jag säga, när jag tänker uppå, huru vi hade det för fem år sedan och huru vi ha det nu!

Far, han kommer aldrig mera drucken hem; arbetar och knogar gör han, som jag vet icke hvem, och alltid är han glad och vänlig. — Och mor sen — inga gräl och stickord mera, utan allt idel framgång och förnöjsamhet. — Ja, lof och pris åt Gud och heder, tack och välsignelse åt vår nye pastor, ty hade inte han och fröken Ebba och söndagsskolan varit, så Gud allena må veta, huru det gått med oss och med många andra här i socknen. Dock, Gud vare främst lofvad — de andra ha bara sått och vattnat, men Gud är den, som har gifvit växten.“ —

Majsas monolog afbrytes genom mor Anna Stinas inträde.

„Majsas, Majsas far kommer! Har du maten i ordning?“

Mor Anna Stina hade kommit från den lilla inhägnaden, der tvenne kor och en calf afbeta det frodiga gräset.

„God afton!“ hördes Olson säga derute i stugan.

Majsa skyndade ut.

„God qväll, far? Hvad nytt från byn?

Men se här, sätt er, för jag har gröten färdig och der är mor med mjölken.“ —

Olson hängde mössan på en spik och satte sig vid bordet.

„Något nytt vet jag ej, utom att di säger, att pastorns lilla flicka skall ha kopporna — och att hon int skall ha långt qvar mera, — och frun skall vara alldeles uppgifven och gråtande, och så lär det också vara med pastorn.

Men fröken Emma lär ha kommit — och hon lär styra och ställa om allt, sa prestgårds Fina, som jag träffa just för en stund sen.“

„Hjertandes, har hon kopporna“! utropade mor och dotter på en gång. „Stackars, stackars pastorn och frun med — Gud i himmelen låte dem få behålla sin lilla flicka!“ tillade Majsa med tårfyllda ögon. —

„Ja, hvem skulle icke önska dem allt godt“, inföll Olson, „bättre menniska fins icke på jorden än den nya pastorn, fast int borde man nu mera säga „nya pastorn“, när pastor Lang är död, som var „den gamla“. „Sak samma — man är nu engång så van vid den benämningen“ — menade mor. „Men hvad det skall svida i de stackrarnes hjertan! Mätte Gud hjälpa och trösta dem i deras nöd.

Det är nu ändå en lycka, att fröken Emma är der, ty hon skall vara en dräpelig qvinna.“ —

På det lilla pastorsbostället hade dessa fem år förflutit utan särdeles stora förändringar. — Otto hade uppjudit alla sina krafter för att uppfylla det ansvarsfulla kall, han åtagit sig. Mången bitter stund hade han visst haft att genomkämpa, när otro, fördomar och envishet mött honom från det okunniga, i djupt mörker försänkta folket. — Och många nedslående bevis på godsägarnes ovilja för den sak, han arbetade på, hade han äfven fått erfara.

Men hade der varit mörka stunder, så hade der äfven varit många ljuflika högtidsstunder — då frukterna af hans stora arbete visade sig. —

Mången i början ovillig godsägare lemnade honom gerna senare ett större eller mindre understöd till uppköp af böcker för söndagsskolan och till förbättrande af folkets ekonomiska ställning, ty det var icke nog med att predika och tala med det arma folket, der behöfdes äfven på många ställen en kraftig materiel hjälp, om de skulle kunna hålla sig uppe. Och nu — huru annorlunda var det icke inom månget hem! — Der förut gräl, dryckenskap och svordomar härskat, fördes nu ett stilla, fridfullt lif. I månget hem hade Guds ord blifvit deras fötters lykta. I stället för svordomar hördes lofsånger till Honom, som är vägen, sanningen och lifvet.

Att allt detta beredde den unge pastorn en stor glädje, är lätt förklarligt. Ännu återstod dock mycket att göra, mycket att bedja om. — En innerlig, dagligen upprepad bön hade ännu icke heller blifvit uppfylld — hans hustru delade ännu icke hans åsikter — och deltog icke med sann glädje i hans arbete — eller delade hans fröjd, då det gick framåt.

Karin älskade nog sin man, och erkände inom sig, att han hade en upphöjd karaktär, samt beundrade hans sällsynta förmåga af sjelfuppoffring, — men i det förnämsta och viktigaste voro de ju dock långt åtskilda — och det smärtade Otto bittert. Han led af att se hennes vacklande mellan Gud och verlden, hennes halfhet och fruktlösa försök att tjena båda. O, huru ofta hade icke Otto kämpat och bedt till Gud, att Han skulle öppna Karins ögon, att Han skulle tända trons morgonrodnad i hennes ännu i mörker famlande själ, men ännu hade hans böner icke blifvit uppfyllda. —

Otto hoppades dock ännu, att hans kära hustru skulle komma derhän — att också hon engång skulle få smaka och se, huru ljuflig Herren är. —

Så stodo sakerna nu, då Ruth, deras älskade, enda lilla barn sjuknade.

Ruth var fyra år gammal. Hon var föräldrarnas tröst och glädje — ja, deras solstråle i hemmet. — Vid hennes vagga hade de så ofta suttit tillsammans och uppgjort framtidsplaner. — Der hade de ännu hittills så väl förstått hvarandra — de älskade henne hvardera så högt och ville intet annat än hennes väl — och nu låg hon der, sjuk och feberglödande. —

Faster Elisabeth var nu död och Emma hade anländt för några dagar sedan. Hon skulle tillbringa sommaren hos bror och svägerska. — Och en lycka var det för de oroliga föräldrarna, att just under dessa tider af sorg och oro hafva hos sig den lugna, rådiga system.

Midsommaraftonen satt Karin vid sitt sjuka barns bädd. Lilla Ruth låg i full feberysel; det lilla röda ansigtet afstack bjert mot den hvita huf-

vudkudden, och öfver de sönderspruckna läpparne framträngde då och då en klagan, som kom den arma modern att spritta till af smärta.

Karin satt der ensam utan hopp och tröst. Läkaren, som nyligen gått, hade sagt, att denna natt skulle medföra förändring. Skulle den lilla få somna, vore det ett godt tecken, men skulle hon fortfarande vrida sig i plågor, borde de vara beredda på det värsta.

Mitt arma, arma barn — qved Karin och vred sina händer, då den lillas jemmerrop tilltogo.

Inne i förmaket sutto bror och syster. Emma hade tagit Ottos hand och höll den hårdt slutet i sina båda; hennes blickar öfverforo det nu mycket elegant inredda rummet och hon beklagade inom sig broderns svaghet, då han låtit Karin öfvertala sig att göra skulder, för att tillfredsställa hennes fåfånga. En annan gång hade Emma troligen öppet uttalat sitt ogillande, men nu ville hon icke öka bördan.

Men Ottos tankar hade gått åt samma håll och han sade, visande med handen ut i rummet: „Här ser du, kära syster, att den hand, som borde afhuggas, och det öga, som borde utrifvas, är svagheten för min hustrus vilja.

Inför Gud har jag ju lofvat att älska henne — och det gör jag — kanske mera än jag borde — ty jag älskar ju henne icke på ett rätt sätt, då jag icke kan gent emot henne vara fast och med kärlek och allvar öfvertyga henne om hvad som är rätt eller orätt.

Här har jag nu utgifvit en icke så liten summa penningar, eller rättare, tagit på skuld — all denna för en fattig prestfamilj öfverflödiga lyx.“

Då Emma intet svarade, fortfor han:

„Mins du ännu, syster, hvad du svarade mig, då jag nyss blefven prestvigd med hänförelse yttrade till dig, att hela min lefnad skulle blifva en vandring inför Herren — mins du det, syster?“

Emma nickade tyst.

„Ja, du sade: „glöm ej, broder, att du af dig sjelf intet förmår det godt är; och att frestelserna i lifvet äro mångahanda, mins apostelns ord: „Det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag intet vill, det gör jag.“ — Och så har det just varit med mig — —“

„Och så är det med oss alla, älskade broder“, afbröt honom Emma. „Alla våra bästa och renaste afsigter äro icke rena nog inför Herren den Helige.“

En stunds tystnad inträdde.

„Du må dock icke döma Karin för hårdt“, — började Otto åter — „utan gif henne din systerliga kärlek, hon behöfver den så väl — min lilla, älskade, nu så hårdt pröfvade hustru.“

„Min kärlek har hon, Otto! Skulle jag döma en kämpande ande — nej, vet du, broder, den tid kommer — tror jag — då Herren låter sin nådesol skina klarare i hennes hjerta, än i mången än så viss troshjelt. Vi skola icke glömma, Otto, att Herren ännu i dag kan säga: „Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.“

„Men låtom oss nu gå in till Karin!“

„Hjelp, pappa, Ruths hufvud brinner!“ ropade barnet i feberyrsel.

Emma gick till bädden och fuktade barnets läppar med de kylande medel, som läkaren föreskrifvit.

Otto ställde sig bakom Karins stol och strök smekande hennes hufvud.

„Hjelp, hjälp!“ ropade det plågade barnet.

Karin steg upp med en förtviflad åtbörd; nej, nej, jag kan icke höra detta längre! utropade hon och skyndade ut i salen. Der föll hon på sina knän och bad ångestfullt för sitt barn och för sig sjelf. Hon bad, att Gud skulle förlåta henne hennes vacklande mellan Honom och verlden, hennes fåfänga, ja, allt, allt, som under alla dessa år hindrat henne att lemna sitt hjerta åt Gud; hon bad äfven, att Gud skulle befria hennes plågade lilla älskling och taga henne upp till sig — hellre än att hon numera skulle plågas.

Hon slutade sin bön och stod upp. Otto, som hela tiden suttit inne, försänkt i bön äfven han, räckte henne handen och slöt henne tröstande intill sig.

Tysta satte de sig vid fönstert och lyssnade inåt sängkammaren.

Emma hade emellertid satt sig vid barnets säng och med den lilla handen i sina uppsände äfven hon en innerlig bön till himmelen.

Och se, Gud börde dessa böner!

Den lilla blef småningom lugnare och insomnade ljuft.

Tyst smög sig Emma ut att förkunna det glada budskapet för föräldrarne.

Då dörren öppnades, såg Karin bäfvande upp till Emma — hon väntade att få höra: „det är slut.“ — Men då Emma sakta hviskade: hon soffer — har sofvit nästan en timme redan, då gick ett jubelskri genom Karins själ, och hon stod upp och gick — icke till sitt lilla, räddade barn — nej — hon gick till ett ensamt rum och föll der ned inför den barmhertige Guden. — Och — då hon

återvändande derifrån, kunde hon med glädje säga åt sina kära: „Jag har funnit Jesus, min fräl-sare.“ — —

Derute sände midsommardagssolen sina första, härliga strålar ned öfver jorden och i skogen hör-des gökens melodiska: kukku, kukku, men ingen derinne i den lilla prestgårdssalen gaf akt på all denna naturens skönhet, ty — derinne hade ju en långt härligare morgonsol gått upp. —

VII.

Tvenne veckor senare satt den lilla, nu så lyckliga familjen, ute på gungbrädet vid trappan.

Karin och Emma voro sysselsatta med något handarbete och Otto uppskar en nyss utkommen bok. Lilla Ruth hade plockat några små blommor åt „faster Emma“, som hon innerligt älskade. Den lillas tillfrisknande hade försiggått mycket fort. Väl var hon något svag ännu och i ansigtet och på händerna voro stora, blåa märken, som dock icke syntes lemna djupa ärr efter sig — en ytterlig orsak till glädje för den öfverlyckliga modern.

Postbudet kom just, medförande bref och tidningar. Otto bröt upp ett af breffen, som skärskildt väckte hans uppmärksamhet; det innehöll blott en qvitterad räkning från möbelhandlaren, hos hvilken Otto stod i skuld för förmaksmöblerna.

Han såg förvånad upp. „Hvad vill detta säga!“ utbrast han ändtligen. „Hvem kan ha betalt min skuld hos snickaren?“

Hans ögon sökte och mötte Emmas. — „Älskade syster, detta får du icke göra, du får ej slösa

ditt lilla arf efter faster på oss!“ Han slöt henne i sin famn. „Så fort jag kan, kära, trofasta syster, skall jag betala allt till dig. — Ett återstår, som jag aldrig kan betala och det är din allt uppoffrande kärlek.“ —

Karin tackade äfven rörd.

Emma skulle svara, men hindrades deraf, att Strömmerska ekipaget stadnade vid porten.

Man skyndade emot den ovanlige gästen, ty det var kapten Strömmer sjelf, som gjorde pastorsfolket äran af ett besök.

Kaptenen bad att få tala med pastorn.

Sedan herrarne stigit in, vände sig kaptenen tvärt till pastorn och sade: „Jag är kommen hit, för det första för att tacka Eder för allt, hvad Ni under alla dessa år gjort inom denna församling — det är ej litet — jag medgifver det nu gerna. — „Och sedan“, fortför han, „beder jag i alla sockenboers, min dotters och mitt namn, att Ni ville ansöka den nu ledigvordna kyrkoherdetjensten här i församlingen, ty Eder, och ingen annan, vilja vi välja. Ni får ej afslå min begäran, herr pastor“, sade han ifrigt och räckte honom handen. — Det var ännu en sak, som han ej ville tillägga, den gamle, motsträfvige mannen — nemligen, att Guds ande begynt sitt verk i hans hjerta, ehuru han ännu i det längsta spjernade emot udden. Otto hade dock redan en tid trott sig märka det och fröjdats deröfver i tysthet.

Tacksamt tryckte Otto kaptenens hand och uttalade sin innerliga glädje öfver det stora förtroendet, som honom blifvit bevisadt, samt lofvade, att med Guds hjälp äfven framdeles af alla krafter försöka att uppfylla sina pligter.

Herrarne gingo efter en stunds ytterligare samtal ut till fruntimren, der de intogo några förfriskningar, samt språkade om ett och hvarje.

Då kaptenen rest, och Otto meddelat de andra hans ärende, utropade Karin, utom sig af glädje, i det hon slog armarne om sin makes hals: „O, Otto, Otto, är det ej aldeles för mycket godt som Herren bevisar oss!“ Och Emma log genom tårarna. Men lilla Ruth, som icke förstod annat, än att allesamman nu måste vara mycket sorgsna, „efter de gråta“, klappade och kysste dem hvar i sin tur och bad dem icke gråta — ty nu var ju Ruth frisk — och snäll skulle hon äfven försöka att vara. —

Ännu en gäst anlände till den lilla prestgården denna eftermiddag — och det var Majsa, som trädde in genom grinden med försiktiga steg. Hon var iklädd en ny bomullstygs klädning, ett hvitt förkläde och en ljus duk och såg helt prydlig och behaglig ut i denna utstyrsel. I handen bar hon en stor bukett af röda och hvita rosor.

Majsa neg djupt och såg blyg ut. Man mottog henne hjertligt och sedan hon skakat hand med alla, bjöd pastorn henne taga plats bredvid sig på gungbrädet.

„Nä, kära Majsa, hur må ni alla derhemma?“ började pastorn, för att göra slut på blygheten.

„Ja, tack som frågar, herr pastorn, vi må alla bra; och just derföre har jag kommit hit“, fortfor hon med nedslagna ögon. — „För si — jag ville så innerligen gerna visa, hur mycket jag håller af pastorn, som varit likasom redskapet i Guds hand, till mångas och äfven mors, fars och min stora lycka.

Och eftersom nu de här äro de första blomorna från våra buskar, som aldrig blifvit plan-

terade, om int Gud hade sändt nya pastorn hit, så ville jag nu hemta dem hit — om bara int pastorn försmår min enfaldiga gåfva.“

Pastorn tackade hjertligt. Han var djupt rörd öfver den fattiga flickans vackra gåfva och enkelt uttalade erkännande. —

När sedan Majsa, väl förplägad af den „rysligt söta pastorsfrun“, tagit afsked och förnöjd och lycklig vandrat hem i den stilla sommarqvällen, och den lilla pastorsfamiljen, efter slutad aftonbön, sade hvarandra godnatt — då kunde Emma icke underlåta att utbrista: „Sen I älskade syskon:

„De, som med tårar så, skola med fröjd uppskåra; de gå gråtande åstad och utså ädel säd — och komma med fröjd igen, bärande sina kärftar.“

Från Luth. Evangeli-

Föreningens Expedition

hafva följande

S småskrifter

utkommit

och finnas att tillgå hos bokhandlare i landet:

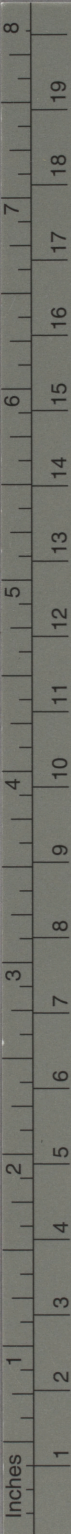
PILTEN SAMUEL, ett barn Herren och människor täckt.
Barnpredikan af *S. L. B.* Andra uppl. 32 s. Häft. 10 pi.
LILLA LENA eller hvit som snö. Andra uppl. 62 s. 25 pi.

Nådens budskap:

№ 1. Vägen till salighet.	№ 3. Skilda vägar. Vandren i Kristus!
№ 4. Om ordets gömmande.	№ 6. Kärlekens makt. Evighetsblomman.
№ 7. Modren och barnet.	№ 9. Tre slags välde.
№ 10. Krubban.	№ 12. Den gudomliga kärlekens frukter. Trons väg är korsets väg.
№ 13. Dog Jesus för alla och hvar före skulle Han dö?	№ 15. När får syndaren tro på Kristus? Trons fasta grund.
№ 16. Grunden för lycka och frid. 4-sidiga à 2 pi.	№ 18. Den saliga julaftonen (en ung judinnas omvändelse).
№ 2. Döpt till Kristus — iklädd Kristus.	№ 19. Huru skall sanningens ord rätt förkunnas och utdelas? 16-sidiga à 5 pi.
№ 5. Vatten för den törstande.	
№ 8. Till hvem skola vi gå?	
№ 11. Ett samtal på kyrkvägen.	
№ 14. Vandrigen i Guds ljus.	
№ 17. Bön och bönhörelse.	
№ 20. Julängeln. 8-sidiga à 3 pi.	

Dessa småskrifter äro lämpliga till utdelning vid läsförhör och i söndagsskolor.

Vid partirekvisition per kontant direkt från **Luth. Evang. Föreningens Expedition, Helsingfors**, erhålles rabatt.

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
